

X
FEBLESA DE CARACTER.

Publicat en el número de ~~desembre~~ ^{novembre} del 1941 de
la revista "Catalunya" de Buenos Aires"

Un dia, trobant-me dormint com he dormit tantes i tantes vegades, va despertar-me un soroll que venia del meu despatx.

-Ja hi som! -vaig dir-me-. Es el lladre.

Ei, caminant de puntetes, vaig guanyar la distància que em separava del lloc on algú m'expoliava. Allí hi havia un senyor desconegut, amb un sac, que triava aquelles de les meves coses que li feien més goig i les amuntegava en una pila.

-Ei! Parlem-ne...-li vaig dir.

Ell es va girar sense sobresalt ni sorpresa, em va mirar de cap a peus i respongué:

-No cal. Jo us guanyo. Així, calculant-ho a ull, peso uns vint quilògrams més que vós. Aquest avantatge natural m'estalvia tota mena d'explicacions. Porteu armes?

-No.

-Raó de més.

I procedí a omplir el sac amb els meus béns, fent com si m'ignorés. Jo, com és de bona llei, no em vaig pas resignar:

-Però home, això no és qüestió de força. Hi ha la moral, m'enteneu? Sense principis no anireu enlloc i tothom us mirará de cua d'ull...

El lladre es va posar a riure fort, aguantant-se el ventre amb les

mans:

-La moral; b'digué-. És el pes més inútil que pot carregar un home.

I posant-se seriós de sobte, em pregunta:

-Que hi creieu de debò amb la moral?

-I tant, Mare de Déu, i tant!

Va rebre aquesta afirmació de la meua fe amb una gran contrarietat. Abandonà la seva feina, m'agafà pel braç i em convidà a seure a costat seu en un sofà.

I em dirigí les següents paraules:

-Mireu: em feu una mica de llastima i vull que rebeu l'ajut de la meua experiència.

"Jo, temps passats, també em refiava de la moral. Era casat, tenia un fill, i un amic del cor i un negoci. M'havia guanyat la fama d'ésser l'home més bo del barri i per tant també el més tauja. El meu confessor quan em veia ja tremolava perquè la meua consciència neta no li donava ocasió de llüiment. "Que poc divertit que sou!" solia dir-me i, per poders, em beneïa.

"De vegades, el meu avorriment m'esgarriava, però la pau de la meua llar, el bon nom de la família i la netedat de costums em feien companyia. "Aguanta't, noi, aguanta't!-em deïa-. Tot això tindrà el seu premi".

"I sabeu quin va ésser el premi? Ara us ho explicaré: un dia el meu fill, que acabava de fer catorze anys, va fugir amb la minyona. Esverat, vaig anar a cercar la meua dona per a compartir la pena amb ella, i només vaig ~~xxxxxx~~ trobar una carta seva en la qual m'explicava que, cansada del meu ensopiment, se n'anava a viure amb el senyor del

tercer pis, que ell sí que era simpàtic i sabia viure.

"Desfet, vaig decidir submergir-me en el negoci i al cap d'un parell de dies m'assabentava que el meu amic del cor, valent-se d'una maniobra comercial, me l'havia pres.

"Només em quedava el confessor. Vaig explicar-li el que em passava i sense pensar-s'hi gens em digué que tota la culpa era meva i em va posar una penitència d'aquelles que et deixen baldat.

~~XXXXXXXXXXXX~~ "I el bon nom que tenia pel barri? Ja us ho diré: quan jo passava pel carrer, la gent es girava a mirar-me i reia.

"Com podeu comprendre, era un bon moment per a fer balanç de la meva vida i trobar que, fins aleshores, havia errat. no es pot anar contra-corrent i si hi vas en pagues les conseqüències. Això quedava tan clar que vaig decidir canviar de vida.

"Ara robo, faig el que vull sense hores de consciència i tot-hom troba que estic tan bé. Les dones em sol·liciten, els coneguts proclamen la meva simpatia i els veïns, quan els vaga, diuen entre ells: "Ja ho veus, tan ase que semblava i encara farà carrera!"

"Això és tot. Si us pot servir d'alguna cosa, aquí ho tenguiniu."

-Vinc amb vós; -vaig dir-li-. Em sabia molt de greu ésser víctima d'una decisió tardana.

(al dors)